

Pregar

Jornades Nacionals de l'HOAC

S'ha celebrat a Valladolid, del 29 d'agost al 4 del present mes de setembre, la XV Setmana Nacional de l'HOAC masculina i V de l'HOAC femenina.

L'Assemblea s'ha ocupat dels temes següents: « Canvis que s'observen en la situació de l'empresa i en els ambients obrers a l'any d'estabilització econòmica », « Resultats de la campanya nacional en l'ambient obrer », « Conseqüències de la campanya nacional respecte a l'HOAC i l'HOAC femenina », « Judici dels problemes plantejats per l'estabilització econòmica a la llum de la doctrina de l'Església » i « Actuació de cara als ambients obrers ».

Ple Diocesà de l'Acció Catòlica Obrera

El proppassat diumenge, dia 18, es celebrà, a Barcelona, el Ple Diocesà de l'Acció Catòlica Obrera, presidit per la nova Comissió Diocesana, que exposà el pla d'actuació per al present curs. Es comentaren, també, els assumptes tractats en la recent Setmana Nacional.

(Viene de la página 4)

gràfica de la comedia americana « Yo traigo la lluvia ». Presenta la tragedia de una muchacha fea con miedo a ser solterona. Tiene poesía y realidad. Burt Lancaster presenta un « farsante », mezcla de estafador, poeta y filósofo, muy correctamente. Katherine Hepburn hace una solterona muy bien matizada. La película se sigue con agrado.

Coartada perfecta (2) M. Personet (Coliseum) Film policíaco. La policía persigue y castiga a los culpables de un robo de alhajas. Correcta en su género.

El bolero de Baquel (3 R) Miguel M. Delgado (Principal). En « México mi bolero » es un limpiabotas; en la película, el limpiabotas es Cantinflas. Puede distraer a los aficionados a este actor. Carece de originalidad.

Cuatro caras del Oeste (2) Alfred E. Green (Canigó) Vaqueros, ladrones, sheriff. Sin novedad en el Oeste.

Hoy como ayer (3) Jerry Hopper (Principal). Obra de Pirandello llevada con muy poca gracia a la pantalla. Era drama psicológico. Es un melodrama. Tiene algún momento bueno.

La vida espiritual és més difícil per a l'home modern que no ho era per al de la Cristiandat medieval, però també li és més necessària. A aquells que es sentin temptats de dir-me: ¿ Com és això? ? Voleu parlar d'espiritualitat a homes sobreocupats, totalment donats a la lluita, sormesos a la disciplina del món tècnic?, jo els respondré: Sí, i a ells principalment, perquè la necessiten amb més gran urgència. Es ací on allò que és inútil es demostrarà ésser superiorment útil, allò que és inactual, supremament actual.

El qui prega, el qui es sent cridat per Déu i coneix la Seva presència i les Seves visites acompanyades d'exigències, té existència personal. « L'home que prega, mai no és mediocre », ha dit Ernest Hello. Romano Guardini ha insistit molt feliçment en el que es podria anomenar valor antropològic del recolliment i fins, ja que això és prou evident, de l'adoració. El diu-

menge té també un valor antropològic molt semblant, a més del seu valor absolut de Dia del Senyor. Aquest dia l'home es redressa. Després d'haver estat tota la setmana corbat damunt la terra, el torn o el motor, l'escriptori, el forn, o els mitjans que ha de sargir, després d'haver acomplert els actes servils de la ciutat terrena, es recorda que per vocació és ciutadà de la ciutat celestial, que és rei per damunt de totes aquestes coses que el fan pensar com un esclau. « El paper del sabbat, s'ha escrit molt justament — i en això hom pot dir el mateix del diumenge cristià —, és d'operar la ruptura entre l'home i les seves funcions, d'impedir la identificació de l'home amb les seves funcions ». Aquest dia l'Església ens diu, completant el seu missatge del Dimecres de Cendra: « Recorda't, o home, que ets esperit i que has de tornar a l'Esperit ».

Y. M. CONGAR

(« Si s'ou els meus testimonis »)

L'actualitat té un nom: O. N. U.

Avui els periòdics del nostre país parlen de la visita de Nasser, cap d'estat egipci, al Generalíssim. Aquell es dirigeix a Nova York. Kruschef, Eisenhower, Castro, i molts d'altres personatges interessants s'han dirigit també a la gran ciutat nordamericana. Mc. Millan, el « premier » anglès, potser també hi anirà. Tots volen ser-hi per assistir a la XV^a Assamblea General de les Nacions Unides. Tothom vol ser-hi. Deu ésser important.

Aquesta vegada es pot comprovar un fenomen curiós, molt diferent del succeït en altres assemblees. Totes les grans potències mundials estan interessades en contentar les petites potències, cada dia més nombroses, — tal com tots els governs del món procuren contentar als treballadors — sobretot des de la independència dels novells països africans. Les petites potències deuen ésser també importants.

A través de la O. N. U. unes nacions han creat, conegut i donat a conèixer unes normes de vida supernacionals, i després molts països s'han adherit a la O. N. U. Ara cal que la seva incorporació es tradueixi no solament en buscar un lloc en una tribuna per a reclamar uns drets, sinó també en una acceptació total de les dites normes, donant-se a elles enterament. Això és el més important. Déu ho faci així i les Nacions Unides seran el que han començat a ésser i tots els homes de bona voluntat desitgen.

E. S.